RONDÓ BARÁTAINKKAL

Kiállításunk eredetileg a Budapesti Tavaszi Fesztivál felkérésére készült, melynek szlogenje - *Búcsú a XX. századtól* - sokféle értelmezésre ad lehetőséget. Munkatársaimmal nagyszabású terveket kovácsoltunk, majd egyre újabb és újabb köröket leírva arra az elhatározásra jutottunk, hogy saját régiónkat kell szemügyre venni, azoknak a művészeknek a segítségével, akikkel már dolgoztunk együtt, és szerepelnek a gyűjteményben, vagy akikkel már régen szerettünk volna együttműködni.

Bizonyára befolyásolt bennünket az a tény is, hogy eltelt egy évtized a nagy kelet- és közép-európai politikai változások óta, és bár nem volt szándékunkban versenyezni a stockholmi Moderna Museet *Fal után* című nagyszabású tárlatával, megpróbáltuk érinteni az érzékeny pontokat.

Három cseh, két szlovák, egy bolgár, öt lengyel, két román, egy horvát és hét magyar, összesen huszonegy művész - mágikus szám, de bevalljuk, hogy nem tudatos. Arra törekedtünk, hogy az egyes művek, főleg installációk, fotók és videómunkák megtarthassák saját aurájukat, miközben egymásra is vonatkoznak.

Ana Lupas drámai tartalmakat hordozó *Nedves installációja* előzőleg a székesfehérvári múzeumban szerepelt, és úgy éreztük, hogy témánk szempontjából nagyon fontos. Ivan Kafka metaforikus műve, mely *Dolgos tehetetlenség* címen futott korábban, a cseh irónia szép példája. Nedko Szolakov CD-ROMján jelentős szerepet kap *A műgyűjtő*, a múzeumi témára készült kiállítás-sorozat első, nálunk bemutatott darabja. De büszkék vagyunk Dan Perjovschi román kiállításunkra készített üvegtáblás installációjára, melynek már a címe is nyelvi játék (*Glass-nost*), éppen úgy, mint a gyűjteménybe került Ondák, Beöthy/Németh, Forgács, Libera, Janin és Żmijewski-művekre.

Örülünk, hogy a magyar közönség számára új művészeket vagy műveket is bemutathattunk, melyek hol az irónia, hol a szelíd humor, hol a dráma eszközeivel vallottak az ezredvégi ember és művész identitás-kereséséről.

Ha a századtól, sőt az évezredtől el is búcsúztunk, művész barátainktól semmiképpen nem.

NÉRAY KATALIN

RONDO WITH OUR FRIENDS

Our exhibition was prepared originally on the invitation of the Budapest Spring Festival whose slogan—*Farewell to the 20th Century*—can provide various interpretations. Together with my colleagues, we thought about rather ambitious projects. Going around and around the idea, we came to the conclusion that we should have a closer look at our own region with the help of those artists with whom we have worked or wished to work together and whom are represented in our collection.

We may have been influenced by the fact that one decade has passed since the political changes in Central and Eastern Europe. Although we did not want to compete with the representative exhibition entitled *After the Wall* organised by the Moderna Museet in Stockholm, we attempted to touch certain sensitive points.

Three Czech, two Slovak, one Bulgarian, five Polish, two Romanian, one Croatian and seven Hungarian artists—twenty-one all together—is a magic number, but it was unconscious. Our intention was to keep the aura of each of the artworks, mainly installation, photos and video-works and put them into a context.

The dramatic *Wet Installation* by Ana Lupas was previously shown at the St. Stephen Museum in Székesfehérvár, but we have felt it very much relevant to our subject matter. The metaphoric work of Ivan Kafka was exhibited earlier under the title *On Potent Impotence:* a nice example of Czech irony. On the CD-ROM of Nedko Solakov, the installation presented in our house, *The Collector of Art*, the first piece of a series on museum situations, holds an important role.

We are proud to have the glass installation by Dan Perjovschi, made for our Romanian show, with its double meaning (*Glass-nost*), a game with the word, as well as works by Ondák, Beöthy and Németh, Forgács, Libera, Janin and Żmijewski in our collection.

We are glad to present new artists or new works for the Hungarian public which—via irony, gentle humour or drama—can speak about the contemporary artists' search for identity towards the end of the second millennium.

This is a farewell to the century, or even to the millennium, but we are not going to say goodbye to our artist friends.

KATALIN NÉRAY